

Magyar – Hungarian

Mi lehetséges...

Írta: John Shortell
Szerzői jog © 2004-2021

Ez egy olyan történet, amely meglep, és talán még az is nehézségei vannak, hogy elfogadja azt, ami valójában történt. Ha már tapasztalt „csodát, mint” esemény magad, vagy volt tanúja egy, most már tudja, hogy nem vagyunk egyedül, és ez " s rendben van, hogy beszélni róla. Sok ilyen csoda történik, és az emberek elutasítják őket a körülöttük lévők hozzáállása miatt. Áldott voltam egy anyával, aki hitt a csodákban és elősegítette ezt bennem.

Ez nem csak úgy a történet, ez " s lehetőséget, hogy megtanulják, hogy minden lehetséges a saját életében. A történeten keresztül arról fogok beszélni, hogy mit tanultam, és hogyan tudtam gyakorolni és fejleszteni ezeket a készségeket, amelyek szerintem mindannyiunkban megvannak.

Nem csak tippeltem, hogy mire van szükség, bár életem elején bíztam abban, amit intuitív módon tudtam, és 28 éves koromban elkezdtem aktívan edzeni, gyakorolni és fejleszteni ezeket a készségeket, hogy ez a történet nem csak lehetséges, hanem talán, talán, sőt elkerülhetetlen. A szándékom az, hogy megmutassam Önnek, hogy meg tudja tanulni ezeket a készségeket, és változást hozhat az életébe, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között találja magát.

Ha érdekel, hogy visszanyerd az irányítást az életed és a körülményeid felett, akkor olvass tovább, és vedd fel velem a kapcsolatot, hogy mi is elindíthassuk a folyamatot helyetted. Ha már vannak irányítást mindent, és ez sima vitorlázás az Ön számára, akkor olyan, mint én. Nem olyasmit kerestem, mint amit itt kínálok, mert már sikeres voltam, és kisebb csodákat alkottam már az életemben. Megértettem, hogy az, hogy mit ajánlottak fel koromban 28 enable nap, hogy könnyen tanítani másokat, hogy pontosan mit csinálok. Sokkal életem lenne erről beszélni, hogy mások nem voltak olyan helyen, hogy elfogadják, vagy érthető, amit én megosztása kb. Ezt talán te is. Néhányunk tanulsága, hogy jobban megosztjuk másokkal, amit már tudunk. Számára az a legfontosabb, hogy saját maga tanulja meg ezeket az információkat.

Biztosíthatom önöket, hogy itt van érték az Ön számára, még akkor is, ha csak a jég megtörése érdekében lehetetlennek vélt dolgok valójában lehetségesek, sőt valószínűtlenné válhatnak...

Ok, így a történet az, hogy elaludtam az autóm volánjánál, és beleszaladtam egy oszlopféjbe, és aznap este az intenzív osztályon kötöttem ki, és az orvosi személyzet nem számított arra, hogy átélem az éjszakát. Másnap ki akartam venni a tüdőmet és néhány más szervemet 2,5 nap múlva kirúgtam a kórházból műtét nélkül.

Így

Mi lehetséges, amikor... ..

- Tudom a saját célomat
- Bízom magamban, hogy hajlandó vagyok követni szenvedélyemet és szívem vágyát, és értékelem saját érzékenységemet és inspirációimat

Élet az autóbaleset előtt

Mert m y egész életét tudtam volna segíteni az embereknek bízni saját maguk és a belső intuíció. Én elkezdtem egy üzleti oktatás az embereket, ahol jöttek, hová mennek, és miért vannak itt, a megértés magukat lelkileg. Azt is megtanította ezt részmunkaidőben 1987 óta .

Ahelyett, hogy ezt a spirituális vállalkozást fejlesztettem volna, elterelődtem a figyelmem, és új vállalkozásba kezdtem .

Amikor a vállalkozásom növekedni kezdett, és valóban fellendült, az az volt, hogy arra koncentráltam, hogy segítek az emberek egészségének megőrzésében, miközben szorgalmasan dolgozom a saját egészségemen. Hihetetlenül erőteljes táplálék -kiegészítőket szedtem, és megosztottam mindenkivel az eredményeimet (amelyek ezeknek a kiegészítőknek a következményei lehetnek) .

Miután elkezdtem szedni ezeket a kiegészítőket, úgy tűnt, hogy a dolgok elkezdnek megváltozni a testemben. Már régen megtanultam, hogy ha valaki étrend -kiegészítőket szed, és nem vesz észre semmilyen különbséget, akkor a kiegészítők elégtelenek lehetnek az adott személy szükségleteihez. Néz emberek életét változás, és látni ING őket tűnő visszanyerje az egészségét és megszabadulni dinging magukat a fájdalom, hogy azért jöttek, hogy egyszerűen elfogadja, nagyon inspiráló volt számomra. Életem nagy részét fájdalommal töltöttem, és senki sem tudott megmagyarázni néhány egyszerű igazságot, amelyek végrehajtásomkor óriási hatással voltak az egészségemre. Ekkor nagyon koncentráltam arra, hogy segítek annak, aki valaha is szeretné a segítséget.

Ígéretet tettem magamnak, hogy ha az ebből az egészségügyi üzletágból származó maradék jövedelem eléri a havi 5000 dollárt, visszatérek ahhoz, hogy segítek az embereknek megérteni önmagukat lelkileg és az élet útját. Jövedelem tovább nőtt havi 10 000 dollár felett, és elfelejtettem az ígéretemet. Az egész fókuszom a bevételszerzésre irányult. Valahogy elkezdtem hallgatni a körülöttem élő embereket, akiknek életében a pénz volt a hangsúly. Észre sem vettem, hogy eltévedtem, mivel **akarok** foglalkozni **az** életemmel.

Milyen gyakran fordul elő, hogy amit a szívünk kiált, addig halogatjuk, amíg valami más nem történik. A legtöbb ember számára ez gyakran a pénzzel függ össze.

Ekkor volt az

Autóbaleset 2003. június 29

Azon a hétfőn vidéken vezetői táborot segítettem egészségügyi vállalkozásunk vezetőinek . Mindenki fáradt volt, és vasárnap délután indult haza.

Körülbelül 4 órakor indultam el, mivel volt egy találkozó hazafelé vacsorázni néhány ügyféllel. Lynette (akkori feleségem), Helen (a húgom) és néhányan továbbra is ragaszkodtak

ahhoz, hogy legyen valaki, aki elutazik velem, hogy társaságot tartson velem. Nagyon világos voltam, hogy egyedül kell mennem.

Nagyon jó hangulatban indultam el, nagyon elégedett vagyok a hétvégén végzett munkával. A hétvége arról szólt, hogy segítsen az embereknek felelősséget vállalni a sikereikért, és felismerni, hogy ők irányíthatják az életük kimenetelét.

Körülbelül egy órával a három órás útra értem egy városba, és nagyon fáradtnak és álmosnak éreztem magam. Ennek a városnak a másik oldalán elaludtam a volánnál. Nyilvánvalóan követett valaki, és azt mondták, hogy szödni kezdtem, de az út szélén maradtam, és lassítani is kezdtem.

A kocsim a szembejövő forgalomban kanyarodott át az úton, és amikor az út másik oldalán lévő árokba ütköztem, a légszák kinyílt, és felébredtem. Amikor a légszákok felfújódnak, az autó megtelik fehér porral, így nem láttam semmit. Nem tudtam rájönni, miért nem látok semmit.

Mivel egyáltalán nem láttam semmit, fogalmam sem volt, hová tereljem az autót, és egy csonkot ütöttem el a jobb oldali ajtó mentén, inkább balra kanyarodtam, majd egy töltésnek ütköztem, benne egy csővel (felhajtó), és a két első abroncs kifűjt. Ekkor eltaláltam egy kapuszlopot a jobb oldalamon, és balra kanyarodtam tovább. Éreztem, hogy az autó egy nagy töltés mellett halad lefelé. Ez egy mély „V” elvezetés volt. A csatorna alján voltam.

A légszák por mostanra eléggé lecsökkent ahhoz, hogy lássam előttem a villanyoszlopot ... nagyon gyorsan. Próbáltam elkanyarodni, de az autó egyáltalán nem reagált a kormányra (később tudtam meg, hogy a gumik kifűjtak).

Abban a pillanatban, amikor megláttam az oszlopot felfelé, az életem villant a szemem mellett. Láttam Lynette -t (akkor feleség) és Amber -t (3 éves lánya) és a célokat, és tudtam, hogy nem itt az ideje meghalnom.

- mondtam határozottan angyalaimnak
- Ez nem az, nem telik le az időm!

Abban a pillanatban, amikor ezt kimondtam, fehér fény szállt be az autóba felülről, és örvényben vett körül, és védő energia gubójába burkolózott. Ugyanakkor kaptam egy látomást arról, hogy az autó nekicsapódik az oszlopnak, és velem nyugovóra tér, majd két férfi segítségével sétálok az autó elejére, az egyik a két oldalamon. Akkor tudtam, hogy minden rendben lesz.

Megnyugodtam és behódoltam a balesetbe, tudva, hogy minden rendben lesz. ***Egyáltalán nem féltem és teljesen bíztam benne .***

Egész idő alatt tudatos voltam, és amikor az autó megállt, tudtam, hogy súlyos a mellkassérülésem, de soha nem engedtem meg, még a másodperc töredékéig sem, hogy meghaljak. Bíztam abban a vízióban, amelyet a lelki segítőim csapatától kaptam, hogy elmenekülök a baleset elől és rendben vagyok.

Az autó a kocszi eleje közepén lévő oszlopnak ütközött (a rendőrség becslése szerint 85 km/óra), majd nyugovóra tért. Az engem követő személy azt mondta, hogy felgyorsultam az oszlopra. Nyilvánvalóan ez történik, mivel az emberek nem veszik észre, hogy a gázpedált nyomták, nem a féket.

Az autó pihent, én pedig kétségbeesetten küszködtem, hogy levegő kerüljön a tüdőmbe. Olyan volt, mintha feltekeredtek volna (később megtudtam, hogy a tüdőm megtelik vérrrel).

Sehol nem volt vér. Valójában az egyetlen vágás, amit a balesetből kaptam, egy kis vágás volt a jobb lábamon, amely csak egy centiméter vért csorgott.

Két férfi rohant fel a kocsim oldalamra, én pedig azt üvöltöttem, hogy az autó lángokban áll (a légszákból származó por füstnek látszott), megpróbálták kinyitni az autó ajtaját, és hátravetették őket az áramütéstől.

Úgy gondoltuk, hogy az autót az autó akkumulátora villamosítja.

Most már tudtam levegőt venni.

Óvatosan felkaptam egy 700 dolláros készpénzt, ami a konzolban és a mobiltelefonomban volt.

Nagyon sokszor megpróbálták kinyitni az ajtót, amíg kinyitották a vezető ajtaját úgy, hogy ujjukat az ajtó tetejére tették, ahol az összecsuklott, majd meghúzták. Egész idő alatt, amikor az ajtót fogták, áramütést tapasztaltak. Az autó minden panelje kihajlott. Az autó kicsit rövidebb volt! A sofőr ajtaját az árokban lévő csonk is megrongálta.

Miután kinyílt az ajtó, azt mondták, ne érintsen semmilyen fém alkatrészt. Szóval nagyon óvatosan lendültem centiméterről centiméterre mozogva, és egyedül szálltam ki. A két férfi megfogta a karját, és a kocsni elejére vezetett, amikor leültem. Ez ugyanúgy történt, mint ahogyan én láttam.

A szívemben tudtam, hogy ha lefekszem, meghalok. Tudtam, hogy ha ülök, nem lesz semmi bajom. Felültem a térdemmel, kezemmel a mellkasomat fogtam, a fejem pedig előre hajlott. Abban a pillanatban, amikor leültem, elkezdtem energiát csatornázni a testembe, és gondolatban láttam, hogy minden belül jobban helyreáll, mint korábban. Minden másodpercben arra a feladatra koncentráltam, hogy újraépítsem a testemet.

Mindenhol megálltak az autók.

Légszákok hatástalanok egy többszörös ütközés véletlen, hiszen ezek telepíteni az első hatás, ami az én volt a helyzet az árokban, és nem akkor, amikor szükség van rá. A légszák ekkor haszontalan volt, amikor a pólushoz értem (valójában csavarok ragadtak ki a kormányból, ahol elütöttem).

Télen vasárnap délután 5 óra volt, még mindig némi fény, de hideg volt, borús, hideg szél fúj.

Rohantak az emberek.

Egy nő jött hozzám kuporodva, és azt mondta, hogy ápolónő. Több kérdést is feltett nekem, emlékszem, hogy azt mondtam, hogy jól vagyok, de nagyon fáj és légzési nehézségeim vannak.

Valaki egy ezüst „úrtakarót” tett körém melegségképpen. A hideg szellő a hátamon fúj.

Lynette körülbelül egy órával a hátam mögött utazott, így tudtam, hogy fel kell hívnom. Azt is tudtam, hogy még nincs mobiltartományban. Az autójában Amber, April (mostoha lánya) és a húgom, Helen volt, aki nagyon terhes volt ikrekkel.

Csörögtem és üzenetet hagytam,

- Szia Drágám, csak tudatom veled, hogy volt egy kis tréfám, és bevisznek a kórházba ellenőrzésre. Minden rendben."

Ekkor felhívtam Michaelt egy közeli barátomnak, aki a táborban tartózkodott, és abban a városban lakott, ahol most jöttem, és amely mindössze 10 percre volt.

Csörögtem, és azt mondtam:

- Michael súlyos autóbalesetet szenvedtem, és szükségem van a segítségedre. Lynette hamarosan itt lesz, és szükségem van rád, amikor ideér, én ilyen -olyan kikapcsolásnál vagyok."

Michael körülbelül 10 perc múlva érkezett a helyszínre

Megkértem Michaelt, hogy keresse meg azt a két férfit, akik kiszállítottak a kocsiból, mivel szeretnék köszönetet mondani nekik. Michael visszajött hozzám, és azt mondta, hogy a NOBOBY -nak hozzá kellett volna nyúlnia az autóhoz, mivel az oszlop, amibe én ütköztem, 66 000 voltos feszültséget hordozott, és hogy a szigetelők eltörtek, és a 3 vezeték rövidre zárta az oszlopot és az autót. Azt mondta, aki megérintette az autót, valószínűleg meghal.

Körbejárta a tömeget, és mindenkit megkérdezett, tudják -e, ki az a két srác, akik kiszabadítottak engem. Nem találta őket, és az emberek azt mondták, hogy senki sem hagyta el a baleset helyszínét.

A rendőrök megérkeztek, és megkérdezték, hogy egyedül vagyok -e az autóban. Automatikusan azt mondtam: „Nem”, egyáltalán nem gondolkodva, miért kérdeznak tőlem. Elmentek, visszajöttek, és újra megkérdezték, hogy egyedül vagyok -e a kocsiban, és megint azt mondtam: „Nem”. Harmadszor is visszatértek, és komoly aggodalommal a hangjukban megkérdezték: „volt -e valaki az autóban veled?”. Rájöttem, miért kérdeznak tőlem, miközben holttestet keresnek. Meglepődtem, hogy nemet mondtam, és most azt mondtam: „Nem, senki sem volt velem az autóban”.

Megérkezett a mentő.

A mentőtiszt néhány kérdést tett fel nekem. Ekkor határozta el, hogy a legközelebbi város nagy kórházába kell mennem

A mentőtisztek megpróbálták lefektetni a gerinctáblára. Csak 2 cm -t mozdítottak hátra, és kiabáltam, hogy hagyjam abba. A fájdalom hihetetlen volt, és tudtam, hogy nem tudnak így leereszkedni a testem minden feszültsége miatt. Ezután ismét visszahelyezték az egyenes helyzetbe.

Erősen fognom kellett a testemet, hogy megvédjem a nyilvánvaló törött bordákkal. Tudtam, hogy ha leeresztenek a szándékuk szerint, hogy valami szörnyűség fog történni, és ez akár a halálomhoz is vezethet.

A fejemben megkérdeztem angyalaimat: „mit fogok csinálni?”

Angyalaim azt mondták, hogy határozottnak kell lennem, át kell vennem az irányítást, és meg kell mondanom nekik, mit kell tenniük. Angyalaim azt mondták nekem: „ismételje meg az embereknek, amit mondunk nektek.”

Ezért nagyon határozottan megismételtem a mentőnek, amit angyalaim mondtak nekem, de nem mondtam el neki, honnan származnak az utasítások,

„Ezt fogjuk tenni, néhány férfi erősen a hátamhoz fogja a gerinc táblát, és lassan egyre erősebben nyomja, amíg ki nem tudom lazítani az összes izmaimat (amelyek rendkívül szorosak voltak attól, hogy ne tartsam magamban) testem együtt), és megengedném, hogy a tábla vegye ki az összes súlyomat. Amikor ellazulva érzem magam, és elengedem az izmaimat, akkor teljesen ráhajolok a deszkára. Ekkor a jelzésemre nagyon lassan és simán elkezdheti leengedni a táblát, nehogy ismét megfeszítsem az izmaimat. Miután leereszkedtem, végigsimíthatja a táblán. Ez körülbelül 15 percet vesz igénybe ”

Lelkileg összeszedtem magam, amikor elengedve ekkor teljesen bíznom kellett ezekben az emberekben és angyalaimban. Tudtam, hogy az életemet a kezükbe adom. Ezt meg is tették, és azt mondtam, hogy kezdjem leengedni engem és a táblát, de simának és lassúnak kell lennie! Beletelt egy kis időbe. Miután leereszkedtem, azt mondtam nekik, hogy húzzanak végig a táblán.

Ezt meg is tették, majd felemeltek a kocsiba.

A férfi mentős bejött velem hátul.

Egyszer a mentőben azt mondta, hogy morfiomot ad nekem, én pedig nemet.

Azt kérdezte tőlem: "nem fáj?" Azt mondtam: „olyan fájdalom, amelyet elképzelni sem tudsz, hihetetlen fájdalom”.

- Akkor miért nem akarsz morfiomot? kérdezte.

Azt válaszoltam: „A fájdalom az egyetlen dolog, ami a földi bolygóhoz vezet. I know szívemben, hogy ha volt a morfin, hogy én egyszerűen csak lebegni a halálba. I know a fájdalom is tartasz földelt földön, miközben engem jelen az a tény, hogy még mindig ha ve a fizikai test”.

"Szeretnék" vele lenni ", amikor beérünk a kórházba, és érezni tudjuk, mi történik velem, hogy pontosan elmondhassam nekik, mi történik." . Ezzel a mondanivalóval a jövőben is azt tettem magamnak, hogy élve érkezem a kórházba, és készen állok arra, hogy létfontosságú információkat adjak a személyzetnek. Sosem gondoltam bele a halálba . Így a következő napokban folyamatosan beszéltem a jövőmről és arról, hogy mi fog történni. Ez nem tudatos választás volt, hanem a megingathatatlan hitem eredménye, hogy élni fogok.

{gyerekkoromban gyakran szúrtam a lábujjaimat, és megsérültem az intenzív fájdalom miatt. Egy nap megkérdeztem angyalomtól, hogyan szüntethetem meg ezt a fajta fájdalmat, angyalom azt mondta: „nem tudod megszüntetni a fájdalmat, de el tudod fogadni, egy lehetsz vele, és rájöhetsz, hogy funkciója van”. Ezért azt gondoltam magamban, mi a fájdalom célja? Rájöttem, hogy a fájdalom azt jelenti, hogy valami nincs rendben, és a testem ezen része figyelmet igényel. Ezért ismét megkérdeztem angyalt: „A fájdalom a testem egy olyan területét jelzi, amely figyelmet igényel?” A válasz „Igen” volt.

Ezt követően megkérdeztem: „Tehát ha tudomásul veszem, hogy a fájdalom elvégezte a dolgát, és most már teljesen tisztában vagyok azzal a figyelemmel, amelyre a területnek szüksége van,

és elkezdem megtenni a szükséges lépéseket, akkor már nincs szükség a fájdalomra?” a válasz „igen” volt.

Gyerekkoromban kezdtem el ezt gyakorolni, azt hiszem, nem voltam több, mint 10 éves, amikor ezt a beszélgetést a lelki segítőmmel (angyalaimmal) folytattuk, és amit a fájdalomról tanultam, az működött. Megértettem, hogyan kell az energiát egy olyan területre irányítani, amely gyógyítást igényel, ahogy a kézrátételt és azt, hogy ez milyen erős a gyógyuláshoz. Csonkíthatnám a lábujjam, és azonnal elfogadhatnám a fájdalom üzenetét, és elkötelezett cselekedeteket tehetnék

- 1) elfogadja a fájdalom üzenetét, és megköszöni a munkáját,
- 2) irányítsa az energiát a területre
- 3) teljesen lazítson, tegyen el minden olyan gondolatot, hogy a fájdalom „fáj”, csak hogy üzenetet küld, amelyet most elfogadtak.
- 4) A fájdalom azonnal csökken, és gyakran teljesen elmúlik. }

A mentőautó, aki velem volt, azt mondta, hogy az út durva volt a következő kisvárosig, én pedig rendben mondtam.

Lassan és szirénák nélkül utaztunk (nem biztos a fényekben)

Az út lassú és fájdalmas volt.

Minden ütést és minden mozdulatot rendkívül fájdalmasnak éreztem. Továbbra is arra koncentráltam, hogy milyen legyen a testem, fitt, egészséges, erős és jól. Meggyógyultnak és teljesnek képzeltem el a testemet.

Nem sokkal azután, hogy elindultunk a kórházba, megcsörrent a mobilom, és láttam, hogy a megbeszélésemre megyek, amikor a baleset történt. Mondtam, hogy fogadnom kell a hívást. Tudomásul kellett vennem vele, hogy nem jövök, mivel ő és családja vacsorára vártak. Azt mondta, nem oldja fel a nyakrögzítőt. Ahogy csörgött a telefon, nagyon szigorúan azt mondtam, hogy oldja fel, és csak akkor mondta, ha megígértem, hogy nem mozdítom a fejem. Igent mondtam, és kibontotta. Felvettem a hívást, és azt mondtam, hogy nem fogom tudni megbeszélni a találkozót, és két hétre át kell ütemeznem, és minden rendben. Bocsánatot kértem és elbúcsúztam. Eszméletlenül úgy állítottam be, hogy van hova mennem, mivel **teljesen** világos voltam, hogy felépülök, és körülbelül egy hét múlva ott leszek a megbeszélésen.

Mobiltelefonon is beszéltem Michaellel.

Lynette -nel és Amberrel egy időben érkeztem a kórházba. És Michael is megérkezett az autójával.

Ahogy beléptem, hallottam, hogy a férfi mentőautó mesélt rólam a nővéreknek, de nem értettem semmit, amit mondott.

Vészhelyzeti osztályon voltunk.

Le akarták vágni a ruháimat, én pedig azt mondtam nekik, hogy nem hagyom, hogy levágják a pólóm, mivel a pólóm, amit viseltem, nagyon fontos ing volt számomra, és tovább akartam viselni. Elmagyarázták, milyen nehéz lesz leszedni, és azt mondtam, hogy ok, akkor kezdjük.

Rendkívül fájtnak leszedni, mert felemelnem kellett a karjaimat és körbe kellett csavarnom őket.

Eltörték a bordáim és a szegycsontom, de még mindig nem kaptam fájdalomcsillapítót.

Amber és Lynette bejöttek, Amber felkapta a kezem és megkérdezte: - Apa, minden rendben lesz?

Ezen a ponton mindenki megállt, és teljes csend lett, miközben várták a válaszomat.

Elfordítottam a fejem, és a szemébe néztem, és azt mondtam, rámutatva a körülöttem lévő ápolónőkre és orvosokra: „Látod ezeket az embereket szaladgálni?” - Igen - válaszolta Amber. - Mind rohannak, mert ezen a ponton nem veszik észre, hogy minden rendben lesz velem! Hallotta, hogy egy tű leesett abban a sürgősségi szobában. Talán 15 másodpercig senki sem mozdult és nem mondott semmit.

Amber elmosolyodott és ellazult, mi pedig tovább fogtuk a kezünket.

Én nem tudatosan **próbál** beszélni pozitív és tudatosan alkalmazó technikák, mint a beszélt rólam én jövőben, de ez az, ami történt, a legtöbb beszélgetések és gondolatokat kellett voltak rólam, hogy az én jövőbeli csinál valamit valakinek. Ezt csak néhány év múlva vettem észre, hogy ezt tettem.

Sokat dolgoztam a belső fegyelem kialakításán, hogy erőteljesen és pozitívan beszéljek azokról a körülményekről, amelyekbe kerültem.

Nem engedtem, hogy bármilyen negativitás belépjen a tudatosságomba. Az volt a szándékom, hogy a körülöttem lévőket behozzam az „én így fogok játszani” szférámba. Óriási támogatást éreztem a szellemtől, és éreztem, hogy a szellemek jelen vannak körülöttem. Élesnek és tisztának éreztem magam a látásommal. A félelem teljesen hiányzott. Továbbra is bíztam abban, hogy minden rendben lesz.

Azt hiszem, amit tettem, mindenki számára lehetséges, akár hisz Istenben, Jézusban, Buddhában, Mohammadban, Szellemben, vagy bárki másban, vagy akár senkiben. Valójában az Istennel vagy önmagával való kapcsolat mélysége teszi lehetővé, amit elképzelsz.

Ez csak akkor történhet meg, ha megengedte magának, hogy sebezhető legyen, és megengedte magának, hogy feltétel nélkül szeresse MAGÁT. Ehhez tényleg kell valami, főleg bátorság.

Minden ellenállást el kell engedni.

{Amikor ellenállok, valójában arra a tárgyra koncentrálok, amelynek ellenállok.

Ami felém jön, annak okkal vonzódik, és nem tudom, mi az oka legtöbbször. Amikor ellenállok valaminek, akkor leállok a tapasztalással. Ez a dolog, aminek ellenállok, része annak az alapnak, amely lehetővé teszi számomra, hogy a tetejére építsem a jövőmet. Amikor nem engedem be az életembe, akkor az életem tartási mintába megy, és aminek ellenállok, folyamatosan felmerül.

Tudat alatt továbbra is vonzom a tapasztalatokat, amelyek segítenek abban, hogy a jövőben olyan emberré nőjek fel, amilyennek lenni kell, és képes lesz kezelni egy olyan jövőbeli helyzetet, amelyre te itt és most nem vagy kész.

Milyen gyakran érkezünk meg egy helyre az életünkben, és azt mondjuk magunknak: „Ez a múltban szerzett tapasztalat segített felkészülni erre a következő kalandra az életemben”. Amikor átérezem azokat a tapasztalatokat, amelyek vonzódnak az életemhez, akkor szabadon és könnyedén haladok az életben, és a megfelelő helyen, a megfelelő időben végzek.

Néha ellenállunk annak az oknak, amiért MÁSONK adnak nekünk valamit, általában azért, mert ez az ő okuk, és nekik és nem nekünk kedvez. Amikor megnézem, és természetesen megtalálom az okát annak, hogy bizonyos tapasztalataim vannak, akkor elfogadom a tapasztalatot, és abbahagyom az ellenállást.

Néha ellenállok, mert nem vagyok tisztában a nagyobb céloommal, és ez olyan, mintha a sötétben nyomulnék, amikor nem látok semmit, és nem tudom, mi van előttem.

Gondolj csak bele... ha nem tudom, mi van előttem, akkor lassabban akarok haladni, de ha tudom, mi van előttem és sötét van, akkor magabiztosabban léphetek előre.

Amikor elgondolkodom egy tapasztalatomon, amelyet erőteljesen kezeltem, és megkérdem magamtól: „mi készített fel erre a pillanatra?” akkor olyan inspirációim lesznek, amelyek segítenek megérteni, látni, tudni és érezni, hogy ez a korábbi tapasztalat hogyan volt készen arra a tapasztalatra, amelyre most reflektálok.

Több évtizede tanítom ezeket a dolgokat, és azon dolgozom, hogy *éljek* .}

Ott feküdtem egy kicsit, miközben megfogtam Ambers kezét, és beszélgettem Lynette -nel.

Egy ponton a sürgősségi osztály egyik oldalára kerekedtem, és két ápoló állt felettem, a kocsi két oldalán. Beszélgettek egymással, és az egyik azt mondta, hogy gondjai vannak a teherbe eséssel. Hallgattam, és azt mondtam: "Segítek ebben!" Mindketten meglepettnek tűntek! Elmagyaráztam, hogy csodálatos egészségügyi termékeket és nagyszerű testápolási termékeket forgalmazok, amelyek segíthetnek neki. Elmagyaráztam, hogy ezek azok a termékek, amelyek most táplálják a testemet, hogy segítsenek újjáépülni, és hogy ezek nem hétköznapi termékek. Elmagyaráztam, hogy fontos eltávolítja a mérgezőanyagokat a testét, és unják többet. Elmagyaráztam, hogy sok testápolási termékek lehetnek potenciálisan káros összetevők őket. Azt is elmagyaráztam, hogy az ételünkben nincs ugyanaz a tápanyagszint, mint egykor.

Elmagyaráztam, hogy sok pár sikeresen teherbe esett, miután elkezdte ezeket a termékeket, és ezek a párok úgy gondolták, hogy a termékek okozhatták a különbséget. Ezért megadtam neki a telefonszámomat, és javasoltam, hogy hívjon fel néhány napon belül, és megszervezem neki a terméket. Ezt úgy tettem, mintha csak a kocsin feküdnék készen arra, hogy hazamenjek. Elvette a számomat, de nem hívott fel...

Csináltak egy macska vizsgálatot és sok röntgenfelvételt. Továbbra is ragaszkodtam a morfiumhoz, amíg a röntgenfelvétel befejeződött.

Ezután megcsinálták az összes röntgenfelvételt és macskavizsgálatot, nem tudom miért.

Emlékszem, az első sok röntgenfelvétel során a fájdalomra gondoltam, és küzdöttem, hogy tudatos maradjak. Amikor azt mondták, hogy újra kell végezni őket, emlékszem, hogy pihentem és egyszerűen elfogadtam, és így egy zen helyre mentem. Nem emlékszem sokat az első röntgenfelvételre, de tisztán emlékszem a második macska-vizsgálatra és röntgenfelvételre.

Helen nővérem bejött és beszélt, akárcsak Michael, de mivel ez volt a sürgősségi szoba, egyszerre csak egyet engedtek be, kivéve Ambert, és megengedték Lynette -nek, hogy menjen be vele.

Beszélgettem a dolgokról, nem igazán emlékszem másra, mint hogy megbizonyosodtam arról, hogy a beszélgetés a hétköznapi dolgokról szól, SEMMI a balesetről vagy az állapotomról.

Mindig világos voltam és elkötelezett, hogy hogyan fog alakulni.

Nagyon késő volt, azt hiszem, éjfél körül volt, amikor felcsavartak az intenzív osztályra, ebben a szakaszban azt hiszem, morfiumot kaptam, mivel nem emlékszem a fájdalomra.

Az egyik nővérem barátja ápolónő volt a kórház intenzív osztályán, és hetekkel később elmondta a nővéremnek, hogy a sebész azt mondta az ápolónőnek, hogy vigyázzon rám, hogy kényelmesen érezze magát, mert meg fogok halni valamikor az éjszaka folyamán...

Felállítottak a lágy levegős ágyra, és a doktor injekciót adott a morfiumnak közvetlenül a szegycsont felett. Azt mondta: "Ez segít aludni".

Azt mondtam neki: „Nem fogok aludni, túl sok a dolgom”. Furcsán nézett rám, és megkérdezte: "Hogy érted ezt?" Azt válaszoltam: "Van egy testem, amit újjá kell építenem !!"

Folyamatosan energiát juttattam a testembe a gyógyításra szoruló összes részhez. Összpontosítottam és elképzeltem, hogy a belső szervek újjáépítik magukat, és „normálisak”. Ezt csináltam folyamatosan, egész éjszaka. Soha nem aludtam egy kacsintást sem ... túl elfoglalt.

Lynette, Amber, April, Helen és Michael külön -külön jöttek jó éjszakát mondani. Azt mondtam, hogy reggel meglátom őket, folytattam a beszélgetést róluk és arról, hogy hol tartózkodnak. Egy motelbe foglalták magukat, és már vacsoráztak. Jó éjszakát mondtam, és azt mondtam nekik, hogy szeretem őket, és minden rendben lesz. Meg akartam nyugtatni őket, hogy ne aggódjanak, mivel tudtam, hogy minden rendben lesz.

Beszélgettem a nővérral az ágy végén, nem emlékszem a beszélgetésekre. (talán emlékszik rá). Egyszer azt mondtam, hogy tényleg vizelnem kell. Odaadta az üveget, és bármennyire is igyekeztem, nem tudtam vizelni bele fekve. Azt mondta, ha nem tudom kezelni, akkor behelyeznek egy katétert. Mondtam, hogy NINCS, hogy így lesz!

Több mint egy órán keresztül próbáltam bepisilni a palackba, de nem sikerült. Vasárnapi ebédidő óta nem vizeltem, több mint 15 órával korábban.

Ekkor támadt az ötlet, hogy felállok, és picit. Megkérdeztem a nővért: "Segítenél felkelni az ágyból?" és megkérdezte: "minek?" Azt mondtam: „Felállok és pisilni fogok”, ő pedig azt mondta: „Sehogy sem hagyom, hogy felállj!”

Azt mondtam: „Felállok, vagy segíthetsz felkelni az ágyból, vagy egyedül csinálom!”

Ezután segített nekem, és körülbelül 5 percbe telt, amíg fel tudtam állni.

Ott álltam a félhomályban, a bal karommal a csepegtetőállványon tartva, és vizeltem a palackba, amelyet a nővér tartott nekem.

Feltöltöttem, és elkezdett áradni a padlóra. Azt mondta: „várj, és kapok még egy üveget”, én pedig azt mondtam, hogy „sehogy sem állok le, fogalmam sincs, mikor leszek képes erre újra”. Nem akartam leállítani az áramlást. A palack tovább folyt a padlón.

A nővér nevetni kezdett, és azt mondta: „Soha nem láttam, hogy bárki kitöltötte volna ezeket! Azt hiszem, csak fel kell mosnom! ”

Elnevettem magam, mert ezen a ponton a nevetés nem volt lehetőség. Az a nevetés, ami bennem volt, jelentős volt számomra.

Újabb 5 percbe telt, mire visszafeküdtem az ágyba. A nővér és én tovább csevegni kezdtünk, és emlékszem, hogy megkérdezte, mit csinálok, amire ébren kell lennem. Elmagyaráztam, miért nem alszom, és a munkát, amit csinálok.

Kifejezetten energiát juttattam a testem köré, látva, hogy a testem ragyogó fényben sugárzik, és betöltöm azokat a területeket, amelyekből hiányzik a fény, vagy nem olyan fényesek, mint a többi.

Én így csináltam.

Kinéztam a világegyetembe, és elképzeltem, hogy a karjaim úgy nyúlnak ki az univerzumba, mintha az ölelésbe szedném az univerzumot. Ez energiát merített, olyannyira, hogy folyamatosan túlcordult a karom, így minden egyes söprés alkalmával elképzeltem az energia abszolút bőségét, így tudtam, hogy TÖBB van a kelleténél. Elképzeltem, hogy a tobozmirigynél (a koronánál) bejön a fejem tetejébe, és a testem köré mozgatja, ahol szükségesnek érzem. Láttam a tápanyag -halom felhasználásával, amelyet a testem különböző helyeken tárolt a testemben, az általuk szedett csodálatos kiegészítőkből. Néhány évig az emberek azt mondták nekem: „Miért szedsz ennyi étrend -kiegészítőt?” és mosolyogni szoktam, és azt mondtam: „Mert tudok”. Minden alkalommal, amikor megkérdeztek, egyszerűen bíztam magamban, és folytattam őket. Csak a baleset után jöttem rá, mennyire fontos a megelőzéshez és balesetekhez szükséges kiegészítők szedése. A legtöbb ember tápanyaghiányos, ezért vészhelyzetben, amikor a testüknek azonnal nyersanyagra van szüksége a javítási munkálatokhoz, akkor a szervezetnek máshonnan kell elszállítania, amit nem tart létfontosságúnak. Azt hiszem, ez a túlélésem szerves része .

Néha az éjszaka folyamán felállítottam egy hatalmas tölcserít, és megkértem az angyalaimat, hogy irányítsák nekem ezt az energiát, és küldjék le a tölcserén. Így több időt tölthettem azzal, hogy elképzeljem, hogy a testem újjáépül, és minden olyan tevékenységet elvégezek a jövőben, amiről azt hittem, hogy szeretném.

A nyolcvanas évek közepén kirándultam Nepálban , a Himalájában, és annyira szerettem, és mindig vissza akartam menni. Amber születése pillanatától fogva megmutatom neki az utazás diákjait, és arról beszélek, hogy milyen jó lesz, ha együtt megyünk csinálni, amikor körülbelül 20 éves, majdnem hatvanéves vagyok. Mindig is tudtam, hogy ehhez fiatalnak kell lennem, és erős egészséges testem lesz. Életem nagy részében beteg voltam, vagy nagyon fáj a hátam, vagy fejfájásom van, stb. Úgy láttam, hogy ez az esélyem arra, hogy jobbá tegyem a testem, mint volt. (Életem elején soha nem utaltam a „ **baleset** előtt ” kifejezésre.)

Az az éjszaka az intenzív osztályon volt a legkoncentráltabb, és valaha is a leghosszabb, amikor folyamatosan voltam.

Másnap reggel a mellkasi sebész megérkezett, és sok ember (orvos) volt vele , körülbelül 12 körül . Azt hiszem, csodálkoztak, hogy még élek.

Megállt az ágyam végén, és nézte a táblázatomat. Felnézett rám, és azt mondta: „elég súlyos sérülései vannak” .

Visszanéztem rá, és azt mondtam: "Így van ..." Világos voltam, hogy nem fogadom el kijelentésének feltevését.

Azt válaszolta: „Azt kell, hogy vegye ki egy másfél tüdő s és a lépét. Amikor működök, fel tudom mérni, hogy kell -e még valamit tennem. ”

Ránéztem, és rá mutattam, majd azt mondtam: "Te vagy a mellkasi sebész, igaz?"

Azt válaszolta: „Igen”

Ismét ujjal mutattam rá , majd egyenesen rá szóltam: „Nos, az Ön feladata, hogy elmondja, mit kell tennem annak érdekében, hogy ez soha ne történhessen meg”. Amikor azt mondtam, nekem azt hangsúlyozta , hogy az én saját , majd vissza rá, a többi a mondat.

A vele lévő emberek valamennyien hátráltak.

Pár percig némán nézett rám, én angyalaimat kértem, hogy biztosítsák, hogy megkapta a szükséges információkat, majd csendesen és nyugodtan azt mondta: „Kérje meg a nővéreket, hogy mutassák meg, hogyan kell elvégezni a köhögést. köhögjön fel annyi vért, amennyit csak tud. Azt is szeretném, hogy járjon körbe, lélegezzen mélyen, és köhögjön fel annyi vért, amennyit csak tud. ”

Mondtam, hogy „oké”.

Elment, és a nővér és én egyszerűen egymásra néztünk.

Törött a mellkasom és eltörtek a bordáim...

A köhögés és a mély lélegzés gondolata

Egy órát feküdtem, összeszedve a bátorságot, hogy felálljak és körbejárjam.

Ezután azt mondtam a nővérnek, hogy szükségem van a segítségére, hogy felkeljek az ágyból, és azt mondta: „Nem engedem, hogy felkelj.”

Azt mondtam: „A doki azt mondta, fel kell kelnem, körbe kell járnom és mélyeket lélegeznem, és ezt fogom tenni”.

Határozottan azt mondta: „most nem úgy értette”

Azt válaszoltam: „Most csinálom, és vagy segíthetsz felkelni, vagy felállok egyedül.”

Enyhe vigyor volt az arcán, és segített nekem. Körülbelül 5 percbe telt, amíg kiségittem az ágyból és felálltam. Nagy eredménynek éreztem, hogy ott állok. NAGYON LASSAN indultam útnak. Egy lépés 5 másodpercenként. Mély lélegzetet vettem, és vért köhögtem, mint már párszor az ágyban. Minden alkalommal, amikor vért köhögtem, abba hagytam. Aztán megint elindult. Körülbelül 15 lépésre voltam az ágytól, és teljesen elpusztultam. Nem maradt energiám, és megfordultam, és nem tudtam elhinni, milyen távolinak tűnik az ágy. A 15 lépést visszavágtam az ágyhoz, ahogy előző este. Vesse rá a figyelmemet, és képzelj el, hogyan reagál a testem. Visszafeküdtem az ágyba, és ott feküdtem lábadozva.

A testem hihetetlenül gyenge volt. Életem során számos maratont futottam, és ez a tizenöt lépés jobban kimerített, mint bármelyik maraton.

A balesetben a testem minden izma elvesztette erejét, és olyan volt, mintha csecsemő voltam, és minden izom erejét újjá kellett építenem.

Tovább dolgoztam azon, hogy energiát irányítsak a testembe, és elképzeltem, ahogy a testem újjáépíti magát.

A nővér még mindig az ágyam végén ült, és engem nézett, ahogy a másik egész éjjel.

Egy óra múlva azt mondtam, hogy kész vagyok mindent újra csinálni. Segített, és elindultam. Végül egy teljes kört tettem meg az intenzív osztályon. Ismét teljesen kimerülten feküdtem vissza az ágyamba.

Ahogy ott feküdtem, a nővér megkérdezte tőlem: - Tudod, milyen szerencsés vagy?
Azt feleltem: "Azt hiszem, nem, valószínűleg ezért teszed fel nekem a kérdést"

Azt mondta: „Van egy dolog, amit halálos sebességnek nevezünk bizonyos autóbaleseteknél , ez azt jelenti, hogy ezért a sebességért és mindenek felett mindenki meghal az autóban . Ha egy álló tárgyra (például egy oszlopra) ütközik, a halál sebessége hatvan km/óra. Ezen a héten két különálló ember volt itt, akik pontosan ugyanazt a balesetet szenvedték, mint te, fejfel ütközés közben egyenesen egy oszlopra. Mindketten hatvan kilométert tettek meg óránként, és mindketten meghaltak, de Ön 85 km/órát tett és élt. Elég szerencsés vagy. ”

Tudtam, hogy ez nem szerencse, de azt is éreztem, hogy nem akarja tudni, hogyan csináltam. Ott feküdtem, és megkérdeztem angyalaimtól: „Hogyan maradtam életben, és nem?”
A válasz egyértelmű volt tőlük: „segítséget kértek”
Vissza kérdeztem őket: „Mit csináltak a többiek?”
Azt mondták, „ők s ee pole jön létre, és azt mondják,,Ó, nem !! Meg fogok halni!' és meghalnak. ”

Ott feküdtem, és ezen gondolkodtam egy darabig.

Elgondolkodtam azon személyes fejlesztési munkáimon, amelyeket magamra tettem az évtizedek során, és arra, hogy mennyire szándékozom kideríteni a határaitam (vagy önmagam határtalanságát), és hogyan tanultam meg bízni magamban és abban, amit érzek. Arra gondoltam, amikor felnőttem, mennyire aggódom amiatt, hogy mások mit gondolnak rólam, és hogy jól csinálom -e. Sok mindenre gondoltam. Tudtam, hogy nem szerencse ...

Visszanéztem az életemre, és rájöttem, hogy milyen döntéseket hoztam, amikor mindenki azt mondta, hogy ne tegyek olyat, ami nem tetszik *nekik* , de tudtam, hogy *nekem való* .
5 évvel a baleset után egy képzést végeztem a vállalkozásomban, körülbelül 100 ember számára, és elkezdtem mesélni a bűvárkodás idejéről, majd a képzés közepén hirtelen rájöttem, hogy ha nem bűvárkodtam volna valószínűleg meghalt a balesetben. Láthatóan meghatódva álltam a szoba elején, és éreztem, hogy értékelem az erőmet, és hajlandó vagyok végigcsinálni azt, amit a szívemben tudom, hogy megfelelő nekem. Hadd osszam meg veletek a történetet...

A nyolcvanas évek közepén (a húszas éveim közepén) egy vidéki Victoria városában éltem, és egyik este az egyik ilyen életmód -műsort néztem, és a Tandem sky bűvárkodás egy szegmense volt, ahol felcsatolták valakit, aki megtette pár ezer ugrás, hogy tudják, hogy csinálnak, majd kiugrik egy tökéletesen jó síkból, és zuhan a földre szabadesés. Évek óta szerettem volna bűvárkodni, de tudtam, ha egyedül teszem, valószínűleg meghalok. Rossz érzésem volt, hogy a vezeték nem működik, és a csúszda nem nyílik. Így a tandem égbűvárkodásnál nem kellett aggódnom emiatt, mivel a tapasztalt személy minden helyzetet képes kezelni.

Másnap reggel felhívtam a tévéállomást, és megtudtam, hol végezték a tandemugrást. Ez volt ezen kívül Sydney . Nos, ez rendben volt, mivel apám Sydney -ben lakott, és felmehettem, és vele maradhattam, és kölcsönkértem egy autót. Foglaltam a járatot, felhívtam, és közöltem vele, hogy jövök, (elég okos voltam ahhoz, hogy ne mondjam el neki, miért jövök).

Négy nappal azután, hogy megláttam a műsort, megérkeztem Sydney -be, és kölcsönvettem egy autót, és elhajtottam a két órát a leszállópályára, ahonnan üzemeltettek.

Hozzáteszem, hogy ebben az időben sok gondom volt egy kapcsolatban. Szerettem ezt a lányt, de nem jött össze. Olvastam Richard Bach Híd az örökké című könyvét is. Ez a könyv a lélektársak fogalmáról szól, és arról, hogy valóban egy adott személynek szántuk -e. A könyvnek azt a részét olvastam, amikor Sydney -be érkeztem, amikor Richard nem tudta kezelni a kapcsolatot a lelki társával, és felment egy kis egygépes repülőgéppel. Lezuhant, és a csúszda nem működött. A helyzet feltűnően hasonló volt ahhoz, amire én állítottam magam. Azon tűnődtem, vajon a Spirit megpróbálja -e megmondani, hogy ne kövessem végig, mert időm előtt meghalok. A szívemben tudtam, hogy fontos követni. Tudtam, hogy le akarom győzni a halálfélelemet. Tudtam, hogy fontos. Még 20 évbe telt, mire megértettem, mennyire fontos. Azt is tudom, hogy az a két nap Sydney -ben erőteljesen berendezett az életembe, hogy áttörjem a félelmet, és ne vezéreljem az ismeretlent.

Amikor megérkeztem a leszállópályára, a repülőgépek felszálltak, és mindenhol emberek mozogtak. Gyönyörű nap volt, nagyon kevés felhő és sütött a nap.

Regisztráltam és kifizettem a pénzem. Elmagyarázták, hogy a pénz nem téríthető vissza. Átvittek a képzésen, és megfeleltek nekem.

A szél felerősödött, és ekkor azt mondták nekem, hogy egy bizonyos szélsébség felett nem tudnak tandem merülni, bár még mindig rendszeres bűvárkodás történt. A nap folyamán, amíg vártam, hogy elcsendesedjen a szél, olvastam a könyvemet, néztem a másik égboltot, és annyiszor meglátogattam a végét, hogy semmi sem maradt bennem...

Egész nap 10 órától alkonyatig vártam. A legbocsánatkérőbbek voltak, és azt mondták, hogy ha reggel 5 órakor visszajövök, akkor a szél mindig gyenge volt reggel, és képes vagyok ugrani. Mondtam, hogy oké, és elindultam haza.

Hazaértem és vacsoráztam, egész éjjel olvastam a könyvemet, tudni akartam, meghalt -e Richard. Próbáltam rájönni, van -e számomra üzenet a könyvben. Ez a történet még azelőtt történt, hogy megtanultam, hogyan kell ilyen világosan kommunikálni, mint most, angyalaimmal/lelki segítőimmal.

Korán keltem fel az ágyból, és reggeliztem egy kicsit, tudva, hogy bármi, ami ezen a ponton történik, egyenesen rajtam keresztül megy...

5 órakor érkeztem a leszállópályára, és a levegő mozdulatlan volt. A srácok csodálkoztak, hogy megjelentem. Azt mondták, hogy másnap senki *sem* jött vissza. Felvettek a gépbe, és a tetején azt mondták, hogy lépjek ki a kerék tetején lévő kis fémlemezre. A tányér csak másfél lábnyi lábhoz volt elég. **Teljesen rémülten** lógtam a **fémrúdon**. Valójában úgy éreztem, hogy halálra ugrom.

Nem akartam kihúzni, és ha itt és most kell meghalnom, akkor legyen. A hozzám szíjazott srác felkiáltott: „Ugrás”, és elengedtem. Ekkor a félig tudatba estem. A szemem nyitva volt, de minden fekete volt. Nem voltam tudatosan tudatában a környezetemnek, annak, hogy hol vagyok, vagy mi történik. De a távolból egy hangot hallottam. A hang kiabált velem, hogy húzzam fel a lábamat, miközben bukdácsolóban vagyunk. A szája a fülem mellett volt, de úgy hangzott, mintha egy mérföldnyire lenne. Kis idő múlva felhúztam a lábaimat, és nem tudtam, hogy mi történik és miért. Olyan volt, mint egy álom, és hogy magzati helyzetbe tekeredek, és fogalmam sincs, mi történik, vagy hol vagyok. Ahogy felhúztam a lábaimat, lelapultunk a pörgésből, és azt mondta nekem: „Még egy másodperc, és húzni fogom a szakítózsínort”.

Mi szabadon eső a földre, és tudtam, hogy ebben a szakaszban nem volt *teljesen* semmit sem tehettem róla. Ha ezen a ponton meghalnék, nem tudnám megállítani. Ezért úgy döntöttem, élvezem az utazást . **Elfogadtam a helyzetemet.**

Körülnéztem, és nem tudtam elhinni, milyen furcsa, hogy még mindig azt az érzést tapasztalom, hogy zuhanok és gyorsulok.

Végül meghúzta a szakítózsínórt, és kiengedtem egy „jajj” -t !!!. Azt mondta nekem: „Mindannyian ezt teszik”. Lementünk és leszálltunk a kis körbe. Az összes többi bűvár bement hozzám, és megkérdezte: „Szereted?”

Azt feleltem: „Abszolút!”

Ekkor azt mondták: "Tehát megismétled?"

Azt válaszoltam: „Nem”

Mind megkérdezték tőlem,

"Miért ne?"

Azt válaszoltam: „Mert most ott voltam és ezt tettem!”

Ez a tapasztalat arra készítetett, hogy feloldhassam a halálféleletemet.

Vissza a kórházba az intenzív osztályon.

A nap folyamán még mindig hihetetlenül a gyógyulásra koncentráltam.

Harmadszor, amikor felkeltem sétálni és mélyeket lélegezni, elindultam az intenzív osztály körül. Minden alkalommal, amikor sétálni mentem, a nővér közvetlenül mellettem állt, és kész volt segíteni, ha szükséges. Sosem fogott meg, amikor sétáltam, azt hiszem, érezte annak fontosságát, hogy magamért tegyem.

Harmadszor is azt mondta nekem: „Mit látsz magad körül?”

Azt válaszoltam: „Sok eszméletlen ember”

Körülbelül 16 órán keresztül, amíg az intenzív osztályon voltam, ez volt az egyetlen alkalom, amikor más betegeket néztem, nem arról volt szó, hogy nem hagytam figyelmen kívül őket, hanem arról, hogy nincsenek a tudatomban vagy a tudatosságomban.

Aztán azt mondta: "Miért gondolod, hogy ez van?"

Feltartottam a kezét, kinyújtottam a tenyeremet, és azt mondtam: „Nem akarom tudni, én a gyógyulásra koncentrálok!”

Ezután azt mondta nekem: „ 15 percenként felhívtam a sebészét, és közöltem vele, hogy nem tartozik az intenzív osztályomra”. Elmosolyodtam és egyetértettem vele.

Ezúttal séta közben két teljes kört tettem meg a nagyszobából. A második körben megkérdezte: "Szeretnél zuhanyozni?"

Ránéztem, és azt mondtam, hogy megteszem, és biztos vagyok benne, hogy ez segít abban, hogy jobban érezzem magam, és jól érezzem magam.

Amikor visszafeküdtem az ágyba, azt mondta, hogy egy kicsit készen lesz az egészre, és hamarosan eljön értem. Most már egyedül hagyott. Egyértelmű jele annak, hogy látja, hogy javulok (bár akkor nem voltam tisztában ezzel).

Fél óra múlva visszajött és megfogott. Még mindig felkeltem, szükségem volt a segítségére, és elindultunk a zuhany alá.

Levetkőzött és teljesen meztelenül leültetett az egyik ilyen fehér műanyag székbe, és a kezembe tette a kézi zuhanyrózsát, és azt mondta, hogy hamarosan visszajön. Nem tudtam mozdulni semmit, csak annyit tudtam tenni, hogy ott ültem ugyanabban a helyzetben, mint amit ő hozott. Egyáltalán nem tudtam mozgatni a vizet.

Úgy tűnt, egy időre elment, amikor visszajött, és az ajtó köré dugta a fejét. Megkérdezte, hogy jól vagyok -e, mire igent mondtam.

Aztán azt mondta: "Van itt néhány ápolónőm, nem baj, ha bejönnek?"

Nagyon nagy mosollyal az arcomon megkérdeztem: "és mit akarnak látni?"

Kedves nevetéssel válaszolt: - Látni akarják a zuhany alatt!

Vissza nevettem, mondván: "Azt hittem ... hozd be őket!"

A többi nővér összezsúfolódott a zuhanyzóban, miközben ott ültem meztelenül, és fogtam a zuhanyrózsát. Saját nővér azt mondta: „meddig d o úgy gondolja, ez az intenzív osztályon volt itt?”

Azt mondtam: „Nem tudom, talán 70 év. ”

Azt mondta: „Igen, és te vagy az első, aki zuhanyozik. Nem tudtuk kitalálni, miért zuhanyoznak egy intenzív osztályon, ahol szivacsos fürdőt kapnak az emberek! ”

Mindannyian nevtünk.

Elmagyarázták, hogyan használták a zuhanyzót mindig raktárhelyiségként, ezért ki kellett tisztítaniuk és el kellett takarítaniuk.

Lynette és Amber gyakran jártak nálam napközben.

Körülbelül 16 órakor a rendes jött, kigurított az intenzív osztályról, és elvitt egy osztályra.

Miután lekerekítettek a kórterembe, Lynette és Amber bevittek a kórházi büfébe, és mindannyian együtt vacsoráztunk, és hétköznapi dolgokról beszélgettünk.

Azon a hétfő éjszakán legszívesebben aludtam volna, de volt egy ápolónő a pokolból a kórteremben, aki minden tálcát, törülköződöt és vödröt bevert, és egész éjjel hangosan sétált.

A mellkasomba dörzsöltem egy nagyon különleges gyógyító krémet, és speciális táplálék - kiegészítőket szedtem, amelyeket általában naponta szedek . Lynette hozta be nekem.

Kedd reggel a rendes jött, és ismét levitte a röntgenre, és több mellkasröntgenfelvételt készítettek, majd ismét felkerekettek az ágyamhoz.

Óránként és néha gyakrabban sétáltam fel -alá a folyosókon, még mindig mélyen lélegezve, és még mindig kis mennyiségű vért köhögve. Önálló voltam, és a szokásos gyalogtempónál valamivel lassabb tempóban haladtam.

Volt pár telefonhívásom és néhány látogatóm. Az egyik ilyen látogató az intenzív ápolónő volt, aki a nővéreim barátja volt.

Amikor az osztályon voltam, bejött egy ápolónő, aki tanulmányt készített arról, hogy mi okozza a sérüléseket súlyos autóbalesetekben, hogy az autógyártók kiigazíthassák az autók kialakítását, hogy minimalizálják ezeket a sérüléseket.

Sok kérdést tett fel

Az egyik kérdés az volt, hogy volt -e valami, ami akadályozta a látásomat?

A válaszom: „Igen”

Megkérdezte: "És mi volt ez?"

Azt válaszoltam: "Szemhéjam!"

Leírta, nem vette észre, hogy vicceltem, majd felnézett rám, és láttam, hogy értékel. Azután nevetett.

Ekkor azt mondtam: „a légszákpor megakadályozott abban, hogy lássam, hova tegyem biztonságba az autót”

A nővér is apáca volt. Beszéltem velem arról, milyen hihetetlen, hogy élek. Miközben interjút készített velem, egy mérnök értékelte az autót. Egy héttel később, amikor Michael barátommal elmentünk megnézni az autót, és összegyűjtöttünk belőle néhány dolgot, a tároló férfi megkérdezte: „hány ember halt meg benne?” Michael azt mondta, hogy senki sem di e d, és mit keres az ember, aki túlélte. Megdöbönt, és azt mondta, milyen hihetetlen, hogy élek (vagy hasonló szavakkal)

Szerda reggel a mellkasi sebész meglátogatott, meghúzta a függönyt, és egyik oldalról a másikra csóválta a fejét, és azt mondta: „Soha nem láttam még hasonlót...”

Ezen a ponton azt gondoltam: "talán ez rosszabb, mint amit megengedtem magamnak, hogy rájőjjenek ..."

Azt mondta: „Annyira nem hittem a tegnapi készített röntgenfelvételeknek, hogy felhívtam Melbourne-ből a felső mellkasi sebészt, és ő és én 24 órája ébren vagyunk, miközben vasárnap estétől és tegnap délelőtt a röntgenfelvételek fölött járunk, és egyetértett az eredeti diagnózisommal, hogy másfél tüdőt szedek ki. Egyetért a jelenlegi diagnózisommal is, miszerint két vadonatúj tüdeje van egy tinédzsernek, aki soha nem dohányzott ”

Azt mondtam: "43 éves vagyok"

Azt mondta: „Tudom...”

Nagyon izgatott voltam, sikerült ...

Megkérdeztem: "Mi lesz most?"

Azt válaszolta: "Hazamehetsz"

Megkérdeztem: "milyen hamar?"

Azt válaszolta: „a lehető leggyorsabban. Hallom csinálsz gyógyító technikák és y ou is figyelembe kiegészítők, és ez egyértelműen a dolgozó az Ön számára, és akkor jobb lenne otthon.”

Amikor egy órával később megérkezett a liftem, hogy hazavigyen, a saját gőzöm alatt kísértél a kórházból.

A balesetet követő két héten belül meg tudtam ütni a mellkasomat, mint Tarzan.

Törött bordáim és törött szegycsontom szépen gyógyultak.

Hát nem lenne elképesztő, ha mindannyian bíznánk önmagunkban és az általunk felvetett ötletekben és inspirációkban?

Mennyire bízunk önmagunkban?

Tudom, az évek során 1987 óta a hit és bizalom van a magam és mit képes vagyok , megnőtt. Ez elsősorban annak a munkának köszönhető, amelyet most a www.enjoyinnerpeace.com.au oldalon keresztül osztok meg. Ezen a webhelyen sok olyan elem található, amelyek lehetővé teszik , hogy otthon folytatja lelki fejlődését, vagy ha más hasonló gondolkodású emberekkel megosztja ugyanazt az utat.

Ha szeretné, hogy megtanulják, hogyan kell dolgozni a lelki útmutatók, mint John , vagy szeretnének többet megtudni, hogy ki vagy, hol jöttök , hová megy, és miért vagytok itt , akkor megy h van honlap www.enjoyinnerpeace.com.au

Egyszer ott a helyén

Először nézze meg a 20 perces videót a Történetünk lapon

Másodszor vásároljon e -könyvet.

Harmadszor megvásárolhat egy otthoni tanulmányi programot , amelyet önállóan , saját otthonában dolgozhat át

Negyedszer, jelentkezzen be egy egyéni konzultációra a Tájékoztatósi profilhoz, ahol tiszta és kétirányú kommunikációt létesít /finomít szellemi segítőivel.

Attól függően, hogy milyen messzire szeretné folytatni a lelki növekedés van a több mint 600 tanfolyamokat spiritualitás és számos egyéb szolgáltatás elérhető.

[Keresse fel](#) a www.enjoyinnerpeace.com.au weboldalt, és ha bármilyen kérdése van, [tegye fel](#) .

John bejárja a világot, és megtanítja az embereket, hogyan beszéljenek szellemi vezetőikkel, bízzanak önmagukban, találják meg életcéljukat, és bátran kövessék azt.

Ha azt szeretné, hogy John [eljusson](#) a környékére, akkor vegye fel vele a kapcsolatot vagy munkatársaival a www.enjoyinnerpeace.com.au weboldalon keresztül .

Akkor is, ha te is folyékonyan beszél angolul és hibák vannak a translati on az angol változat ezen lefordított változata, kérjük ossza irodámban know és ha elégedettek vagyunk, hogy ellenőrizze a fordítást nekünk akkor mi boldogan elő a word dokumentum verzió szerkeszteni. Előre is köszönjük, hogy segítenek nekünk ☺